

Sütő István

(1949 – 1987)

DÁNIEL LÁTOMÁSA

nem látom gondolom a látomást
 lehunytt szemhéjam vörös napfényben fürdik
 előbb fekete vastraverzek beomlott híd
 eldobott csipkézete egy kiszáradt folyómederbe
 hulltan itt állnak megkövült emlékeim
 a szobrok szürke gránit alapzaton
 melyikhez nyúljak eltűnik minden mint a visszhang
 ha kezem eléjük kerül csak anyám
 fehér márvány kőfeje szeméből vakon néz a kő
 pillanat és kéken lát reám nyugalmasan ennyi
 volt az élete apám bronzszobra hanyatt
 döntve kifosztva kulcsolja kezét és
 fölizzik a vörös némaságban emlékeimben
 füstöl a hajnal és a köd alattuk
 szörnyű fekete vasszobor
 ők már halottak súlyosak mint az emlék
 és látom magamat mint fénylő körvonal ember-
 buborékot megcsillan rajtam a fény
 lebegni a levegőtlen levegőben a meder közepén
 és látom az élők fénylő létét és emlékeiket
 ott lent szilárd és szilárd mert végleges
 és lassan lassan a folyó üres medre mozog
 mozog a vörös márga folyik folyik a láthatár felé
 ahol mélytűzűen kék az ég és átlátszó
 gömbök lebegünk emlékeinkhez kötözötten nincs
 szél sem hogy egymáshoz közelítsen és a látóhatáron
 a meder lebukik hová hová nem Istenem
 és vele a szobrok és a társak nem szól vissza

senki sem a közös múlt beomlott hídja óta
nincs történelem nincs tömeghalál
csak a folyó légüres száraz ága és csak önmagunkban
van még levegő várunk és haladunk
és nézzük egymást sokmillió lebegő magány
így épül bennem a látomás békés csendje már
nem kínoz mint egykoron rettegés sem hiszen
ott nem érzünk semmit az szenved csak
aki mindezt láttatja velem